

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

XXXV. ÉVF. 1935. JÚL.—AUG.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYVÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.
Jelen példány 20 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanseum nyomda r. t. Budapest.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI

CUJUS NON SUM DIGNUS...

TARTALOM: *Tiefenthaler József dr.*: Egy huszonöt éves jubileum. — *Szirmai Józsefné*: Minden kincsem. — *Miklósi László*: Most lett a kenyér... — *Bleszl Margit*: Eucharisztikus csoda magyar földön. — *Csaba M. Immaculata*: Fohász Szent Istvánhoz. — *Neszmélyi Gyula dr.*: A neszmélyi kápolnaszentelés. — *Központi*: Július—augusztusi imaszándékunk. — Oltáregyesületi élet.

A megváltás ereklyéi.

A vaskorona Monzában.

A régi történetírók azt állítják, hogy Konstantin császár koronájába Szent Ilona, a császár édesanyja, Jézus keresztjének egyik szögét foglaltatta bele és a korona I. Theodosius és Honorius császárok alatt került Itáliába. Mások szerint pedig Phokas császár adományozta azt Agilulfnak, a longobardok királyának. Ismét mások ellenben azon véleményen vannak, hogy a koronát a konstantinápolyi Hagia Sophia-templomban őrizték és egyik császár Nagy Szent Gergely pápának ajándékozta, aki viszont Theodolinde-nek, a longobard királynénak adta.

Ha ezen császári koronának története bizonytalan, annyi mégis bizonyos, hogy a Monzában őrzött korona egy vaspántot foglal magában. Már a XII. századból találunk bizonyítékokat arra nézve, hogy a monzai vaskorona Konstantin császár koronája volt. Aachenben őrizték az ezüstkoronát és Rómában az aranykoronát. A vaskorona Itália királya számára készült, az ezüstkorona Németország királyának szült, az aranykorona pedig a római császárt illette meg. Az aranykoronát maga a pápa tette az uralkodó fejére, miután a másik két koronával már megkoronáztatott. A vaskorona mai formájáról már a XVI. század följegyzései is tanuskodnak. Az eredeti vaskorona valószínűleg másalakú volt, mint ahogy az mai formájában látható. Ezzel a koronával I. Napoleon császárrá koronáztatta magát. Ez a korona valóban ereklyetartónak látszik. A vasszeg fémlapocskákból alkotott koronában van elhelyezve, amelyeket zománc és drágakövek díszítenek. Ez a díszítés a Karolingok idejében, a VIII. vagy a IX. században készült. Romoda Ödön dr.

(Folytatása következik.)

Lapunk legközelebbi száma szeptember elején jelenik meg!

*

Már most jelezzük, hogy szept. 23-án az őszi katolikus nagygyűléssel kapcsolatban az idei eucharisztikus jubileumokkal (gyermek és

felnőttek gyakori áldozása) foglalkozó diszgyűlésünk lesz az Örökimádásban. Programját az Örökimádás szeptemberi száma hozza.

*

Gomblyukjelvényeinket viseljük állandóan. 20 fillérért kapható a Központban.

Egy huszonöt éves jubileum.

NEM ez a kedves folyóirat, még kevésbé egy ember jubileuma foglalkoztat, hanem egy grandiózus tetté, melynek mérhetetlen kihatását csak a mindentudó Isten képes felmérni.

Huszonöt évvel előtt, 1910 augusztus 8-án (X. Pius pápa koronázásának napja) adta ki a nagy eucharisztikus pápa, a szentéletű X. Pius «*Quam singulari*» kezdetű apostoli körlevelét a gyermekek korai és gyakori áldozásáról. X. Pius első elhatározó lépése a gyakori áldozás érdekében 1905-ben történt, amikor az egész katolikus világ határtalan öröme a «*Sacra tridentina Synodus*» kezdetű apostoli körlevelet röpitette világgá. Krisztus kapharnaumi beszédének (János 6) csodás ígérete «*az én testem valóban étel*» és az utolsó vacsora isteni invitálása «*Vegyétek és egyétek, ez az én testem*», elevenedett meg a hívők millióinak tikkadt lelke előtt.

De a megindított isteni életáramlat akkor vert mély gyökeret és a nagy mű akkor vált teljessé, amikor a most jubiláló körlevél is megjelent.

A gyermekszoba illata érződik az emberen még az élet alkonyán is. Azért minden jót már a legzsengőbb gyermekkorban kell a gyermeklélekkel közölni. Amikor a gyermek circa hatéves korában átlépi az iskola küszöbét, egyúttal belép az élet paradicsomába is, ahol nemcsak a tudás fája várja, hanem a kísértés fája és kigyója is leselkedik rája. A gondos és okos szülő már jókor építgeti a gyermekben kísértés elleni győzelem zálogát, a hitet; úgy hogy amikor a gyermek játékaik közül belép először az iskolába, bár nem tud még sem írni, sem olvasni, már tud imádkozni, ismeri a jó Istent, az édes Jézuskát, szentséges édes Anyját, az őrzőangyalt s mint boldog, gondtalan lepke repked a teremtő Istent imádó világnézet azurkékjében. Tulajdonképpen a vallás misztikuma és transcendentális világa az első, mely megnyitja a gyermek tudatos értelmét — persze annál könnyebben, mert a gyermek lelke a tér, idő és realitás földies korlátait alig érzi.

De nem természetes-e tehát, hogy a gyermek ekkor már fogékony, mondhatnám érett az Eucharisztia vételének csodás misztikumára? Hiszen

éppen a gyermek örök témája a táplálkozás. Ébredező lelke előtt szabad-e akkor elzárni a legbőségesebb táplálékot, az Eucharisziát? A logika és lélektan éppen az ellenkezőt kívánja: nagylelkűen és pazarul megnyitni előtte a lélek legtáplálóbb kenyerét, az Oltáriszentséget! — X. Pius nemcsak megnyitotta, hanem megparancsolta Krisztus papságának, hogy mindenütt megnyissák az éhes gyermeklélek előtt a tabernakulumokat.

Ezen eucharisztikus rendelkezés alapja — az ősegyház praxisának elfelejtése után — már 1215-ben tétetett le, amikor a IV. lateráni egyetemes zsinatban az Egyház minden katolikus hívőt arra kötelez, hogy értelmének megnyílása és használata óta gyónják és áldozzék. Legalább egyszer évente. Ezt aztán átveszi a tridenti zsinat is. A hiba — a pápa panasza szerint is — ott csúszott be, amikor messze kitolták az értelem ébredésének idejét. Mintha valósággal tudósnak kellene lenni annak, aki jó akar lenni! Vagy mintha a primitív műveltségű ember többet tudna a hitről, mint az a hat esztendő gyermek, ki naponta imádkozik és az egész hittant végigveszi az iskolában. A gyermek ráutaltsága másra és meleg ragaszkodása övéihez a leglágabb talaj, hogy az Üdvözítő lelkébe mélyessze rejtett jelenlétének gazdag kegyelmeit. A gyermek lelke hihetetlenül fogékony a transzcendális világ iránt, vágyik utána s valójában izgalomba jő tőle. Viszont a gonosz harca korán megindul a gyermek-lélekért. Tudatos hibákkal küszköd a kicsiny járó gyermek. Szüksége van tehát a megváltói kegyelemre.

Különben az első áldozók boldogsága és gyönyörű lelke — már 6—7 éves korukban — a legbeszédesebb bizonyíték amellett, hogy a szent Pápa valójában providenciális elhivatást teljesített. A mai felvilágosodott korban a gyermek sem gyermek többé, mert körülötte zibong minden.

A pápai körlevél hatása átjárta már az egész világegyházat. Hivatalosan is a korhatár, melynél a szentáldozáshoz kell a gyermekeket vinni, a 7.—8. életév. Persze a buzgósági mozgalmak igyekeznek még jobban megközelíteni és megvalósítani a pápa szándékát.

Megalakultak az eucharisztikus szövetségek gyermekek, illetve kis ifjúság számára. Nálunk Kánter és Reviczky lazarista (mindketten az örökkévalóságban szemtől-szembe szemlélik Azt, kit a földön az Eucharisziában kerestek) támogatásával e sorok írója 1912-ben megalakította (tehát már két évvel a körlevél megjelenése után) az eucharisztikus gyermekszövetséget, melyet csakhamar követett az ifjak és leányok eucharisztikus szövetsége. Majd életbe lépett a szövetség kedves lapja, a «Jézusom öröme».

A szövetség és lapja eszméjéből és életéből született meg a Szivgárda-mozgalom. Azóta ott nyüzsög a gyermekvilág a nagy Szentség körül. Sokan áhitatukkal elhidegült szüleiket is megtérítik. Újra halljuk — a sokáig elnémult — megváltói hívást: Engedjétek a kisdedeket hozzám jönni.

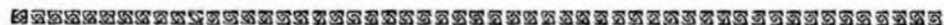
Nem szabad megtörténnie, hogy a mai anyagi gondok, a nagyok szervezetei, a kath. Akció elfelejtse a gyermekvilág jogát az Úr Jézushoz és az Egyház fejének a parancsát.

Az első lelkesedés és lendület után sok helyen — magyar szokás szerint — ellanyhulás állott be, vagy teljesen elszikkadt a gyermek lelkéért dolgozó eucharisztikus buzgóság.

A jubileum keltse megint életre a lelkipásztorok és szülők ebbeli kötelességét és buzgóságát. A gyermeknek sajátosan külön lelki élete van, melyben a vallás a felnőtteknél soha el nem érhető hatalom és szépség. Ő tud barátkozni és beszélgetni a Jézuskával, amiben a legtökéletesebb lelkiség, a misztikus lélek útjait járja. — Ő, ne zájjuk el ezt a boldog utat gyermekeinktől, hanem ellenkezőleg, vigyük oda őket és örvendjünk boldogságukon.

A szép gyermekkort úgyis rövidesen leperzseli az élet szaharája és szennye. De annál kevésbé, minél jobban uralkodik benne az eucharisztikus Jézus.

Dr. Tiefenthaler József.

MINDEN KINCSEM...

Zúrzavaros élet útján sokat botorkáltam,
 Boldogságos biztos révet csak egyet találtam.
 Bárcsak ott verhetnék sátrat, ahol Jézus értem
 Fátyol alatt vérzik, szenved titkos, nagy szentségben.
 Hányszor hívott vágyó szóval, karját felém tárta,
 Siket szívű, rossz gyermekét de hiába várta!
 Édes Jézus, drága Jézus, ugye megbocsátod,
 Ama napon, szörnyen vádló, keserű magányod?
 Hiszen győztél fátylad alatt rejtve élő Isten,
 Szíved rabja, alázattal térdelek most itten.
 Szíved lángja feloldotta szívem merev kéréget
 S most boldogan adná érted minden egy csepp véréd.
 Amikor boldog örömben itt időzök Te véled,
 Ajkad szent bíborcsókjától lelkem újra éled.
 Hűtlenségem, gonoszságom óh hogy elfelejtetted,
 Esendő, bús gyarlóságom a szívedbe rejtetted.
 Most már tudom hová menjek, ha botlik a lábom,
 Minden bajom orvosságát nálad megtalálom.
 Te tudod, hogy hogyan segíts bármi bajom lenne,
 Leborulok sátrad előtt; minden kincsem benne.

És ha néha lankad szívem s forró láz emészti,
 Orvosságát édes Jézus mindig tőled kéri.
 Szent kezedből veszi ajkam, beteg lelkem, testem
 Meggyógyít a Szentség háza, jó helyen kerestem.
 Hogyha testvér keze ejtett vérző sebet rajtam,
 Bánatomban bizakodva hozzád sóhajt ajkam.
 Érzem, tudom édes Jézus, hogy itt élsz közöttünk,
 Megvigasztalsz mindnyájunkat, akik eléd jöttünk.
 És ha fájdalmas csatákon érted síkra szálltam,
 A győzelem koszorúját mindig tőled vártam.
 Szárnyal szívem, viszi a hírt a Szentségben hozzád,
 Mosolyogva, tárt karokkal várod szegény szolgálád.
 Kételyek, ha meggyötörnek, ha minden út zárva,
 Tudom, hova meneküljek, Jézus szíve tárva.
 Benne lobog minden válasz minden kérdésemre,
 Éltető, szent álmot csókol fáradt két szememre.
 És ha dolgozom végeztével pihenőre vágyom,
 Az éjszaka mély csendjében lelkemet kitérom.
 Búcsút veszek édes Jézus tőled éjszakára,
 S kérlek őrizz, sohase hagyd lelkemet magára.
 Tudom, ha a végső órán lenyűgöz a testem,
 Eljön hozzám az Úr Jézus, mert mindig kerestem.
 Ha pedig halálraváltan megyek az Atyához,
 Elkísér az én Megváltóm, Isten trónusához.
 Égi Bírám, drága Jézus, tied az ítélet,
 Itt a földön szent sátradba, ott az égben szent szívedben vár az örök élet.
 (Úr Jézus, könyörülj a tisztító tűzben szenvedő szegény lelkeken!)

Németből: *Szirmai Józsefné.*

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét egy szerény, de annál áldásosabb egyesületre. Neve: «*Szentlélek egyesület*». Célja: buzgó ima, szent papi és szerzetesi hivatásokért. A társulat fővédője a Szentlélek Úristen, ki minden hivatásnak és kegyelemnek bőkezű osztogatója.

Társulati kötelezettsége e szerény egyesületnek igen kevés és főleg anyagi áldozatot nem követel. Napi egy Miatyánk és Üdvözlégy e fohászokkal: Uram, küldj munkásokat aratásodba! Jézus szentséges Szíve, adj nekem lelkeket! Jézus szentséges Szíve, jöjjön el a Te országod!

A társulat székhelye Esztergom, a vízivárosi irgalmas nővérek temploma, illetőleg zárdája. Tagokul jelentkező és egyéb megkereső levelek ide intézendők. Bárcsak sok lélek megértene a Szentlélek Úristen hívó szavát.

Most lett a kenyér...

DIRE e sorok napvilágot látnak, sok helyen csűrökben lesz már a gabona: az árpa, a rozs és az aranykalászos búza, mely zölden is, sárguló szárával, érő kalászával is dísz a határnak.

A pesti, általában a nagyvárosi ember — a hivatalnok, a tanár, a diák — vidéken fölti a nyarat, víz mellé vágyik, zöld erdőt, virágos mezőt keres, hogy fáradt idegeit kipihentesse.

Hány gondol ezek közül arra, hogy az acélos magyar búza, mely a nyaralás elején még a határban van, hogy ennek a búzának legnemesebbje, legkiválóbbja oltárookra kerül, a pap kezébe, hogy ebből a kenyérből, az ostyából Szentostya, Jézus teste legyen, hogy énekelhessük a szentmisében: *Most lett a kenyér Krisztus testévé...*

De ki gondol erre azok közül is, akik a mezőt megmunkálják, akik a rengő-ringó búzatóblákon dolgoznak, akik aratnak, akik kezükkel érintik az arany szemű, acélos búzát?!

Magyar rónánk ezer és ezer holdján millió, meg millió búzaszemecske terem meg évenként. Addig míg lábom áll a gabona, a szemecskek elég távol vannak egymástól; amikor learatják, közelebb kerül egyik a másikhoz; cséplés után egészen egymás mellett van a sokmillió életmag — de szerves egységbe csak akkor kerülnek, amikor lisztté örölve kenyér lesz belőlük: sok búza lisztrészecskéje keveredik ilyenkor.

A Föld megtermi ember és állat számára a szükségeset: terem elegendő búzát, ad elég kenyeret — mégis felhangzik világszerte: *Most lett a kenyér*, most lett a megélhetés problémája a legaktuálisabb, most lett ez igen nehéz, szinte kiáltó.

Panem et circenses! Kenyeret, megélhetést és szórakozást kért, keresett a római nép, ezt akar a XX. század gyermeke is, ezt akarunk, kérünk, keresünk mi is. Joggal, mert a Föld, a természet, mert Isten ezt megadja nekünk.

De kitől kérjük mi ezt a kenyeret, hol keressük a szórakozást, felüdülést?

Megértem: Földön élünk, földiek vagyunk — örömeink is túlságosan földiek, anyagiasak: csak az elégít ki, csak az szórakoztat, ami érzékeinkre hat. Kenyerünk is az a kenyér, mely az asztalra kerül, és nem az, mely az oltáron a pap szavára Krisztus testévé válik.

Két kenyér van, két kenyeret ismerünk — ezentúl mind a kettővel élni akarunk: asztalunk barna, éhséget-csillapító kenyerével is, — de az oltár hófehér, lelkiünket tápláló Kenyerével is, melyről azt énekeljük úrfelmutatás után: *Most lett a kenyér Krisztus testévé...*

Most már eszemmel is felérem azt, amit évekké előbb gyermekhitemmel átéreztem, átéltem — ami azonban őseim mély, nagy hite, tisztelete volt a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt: éberren vigyáztunk a kenyér

legkisebb morzsájára is, «mert a kenyér *Jézus teste*», mondták — s én ezt most így tudom, így hiszem: «a kenyérből, az ostyából *Jézus teste lesz* az átváltoztatás, az átlényegülés legszentebb percében, a szentmise legmagasztosabb pillanatában.» Gondoltunk-e már arra, hogy *Jézus nagyon megbecsülte a mi búzáinkat, amikor kiválasztotta arra, hogy az Ő szent Testévé legyen?!*

Az a búza, melyből asztalunk félbarna kenyere készül, *rokona* annak a magocskának, melyből az Oltár hófehér Szentostyája, melyből tabernákulumaink Eucharisziája, melyből templomaink önkéntes Foglya, melyből szívünk Királya, lelkünk Mindene lesz.

Asztalunk barna és fehér kenyere testvére annak a kenyérnek, melyből Krisztus teste lesz, mely Úrnapi körmeneteink monstrenciájában fehérlett — mindennapi kenyérünk *édestestvére* annak a Kenyérnek, melyből az a Krisztus, melyből az a Jézus lesz, Aki végigjárta és végig szokta járni Úrnapiján és az utána következő vasárnapon utcáinkat, s így-jártában megáldja és megáldotta az asztal fiókjában levő kenyérünket, megáldja életünket is, azt az életet, melyet ez a barna asztali kenyér táplál, de azt az életet is, melyet az Oltár fehér Kenyere, az Oltáriszentség táplál, tisztít, erősít — a mi lelkünket, a mi természetfeletti életünket.

Ez a Kenyér, mely minket táplál, tisztít, erősít, egyben *a mi felüdülésünk is*. Ezért mi nem mondjuk: *Panem et circenses* — mert ez pogány eredetű és pogányos — mi nem kérünk a megélhetés, a kenyér mellé külön szórakozást, játékot, mert

Panem de coelo praestitisti eis, omne delectamentum in se habentem, olyan kenyeret kaptunk az égből, mely minden gyönyörűséget magában foglal. Aki megízlette, nem tud nélküle meglenni, az folyton vágyik utána, az egészen le akarja foglalni magának, aki élvezi, annak lelkét betölti édességgel, vigasztalással, erővel.

Ez megérteti velünk a gyakori, a napiáldozók magatartását, vágyódását — de ezek példája egyben követésre is buzdít, mert tudjuk, hogy az Oltárnál olyan Kenyeret kapunk, mely nem közönséges kenyér, mely nem romlandó eledel, hanem olyat, mely romolhatatlan égi manna, mely éltető Kenyér, melyről oly lelkesen énekeljük: *Most lett a kenyér Krisztus testévé* . . .

Miklósi László.

Új oltáregyesületek alapításáról érkeztek hírek Tényőrről (az első a győri egyházmegyéből a velünk való egyesülés óta), vezetője *Wlasics Róbert* plébános; *Pajzsszegről*, vezetője *Wunderler Ferenc* lelkész; *Pilisről*, vezetője *Kállóy Lajos* plébános. Az új oltáregyesületeket igaz szeretettel

köszöntjük és nekik a kegyelem bőséges vigasztalását és a szentségi Úr Jézus számára az engesztelés minél tökéletesebb gyakorlását (a tiszta lelkiület állandó hűségével produkált, imádnak nevezhető «Mindent Érted, Jézusom»-os élet!) kívánjuk.

Eucharisztikus csoda magyar földön.

Az Úr Jézus mindig kiváló módon szerette és számos csodával kitüntette az Ő szentéletű, hozzá halálukig kitartó, hű papjait és szerzeteseit.

Mindjárt az első keresztény századokban az apostolok munkáját számos csoda koronázta. Nyomukban a vakok láttak, a bénák jártak, a halottak feltámadtak. Azután nem csoda-e az is, midőn Szent Péter, az apostolfejedelem súlyos bilincsek alatt a börtönben synylődik, éjnek idején egyszerre nagy fényesség közt Isten angyala jelenik meg előtte, az örök szemekre mély álom nehezül, az erős zárok felpattannak s erre a mentő angyal a legnagyobb könnyedséggel vezeti ki Szent Pétert a fogságból.

Azután, hogy például Szent Maté apostol és evangélista életéből csak egyet említsek. Fényes csoda volt az is, amidőn az evangélista Ethiopia (Szerecsenország) királyi hercegnőjét. Egípiust halottaiból feltámasztotta.

Az első keresztény századokban Dioklecián és Maximianus császárok vérbetűkkel feljegyzett történetéből olvasom, hogy Timót kampaniai kormányzó Szent Január püspököt Nólaba hozatta és mivel az nyíltan kereszténynek vallotta magát, égő kemencébe vettette és csodák csodája, a szent püspök bizonyos idő leteltével, oly épen lépett ki a lángok közül, hogy a haja szála sem görbült meg. Később vérét ontotta Krisztusért. A keresztény kegyelet kis üvegcsébe fogta fel és Nápolyban őrzi a szent vérét, mely most természetesen kemény és alvadt. Ámde az Úr még halála után is számtalanszor csodával tünteti ki Szent Januáriust, mert, ha e kis üvegcsét a szent fejcsontja fölé emelik, a vér újra folyékony lesz és felforr.

Vagy vegyük a középkor szentéletű papjait és szerzeteseit, egy Assisi Szent Ferencet, akinek maga az Úr Jézus jelent meg az áldott Szűzanyával s aki megérdemelte, hogy az Üdvözítő őt szent sebével viselhette.

Sorra ejthetjük itt Pádúa nagy Szentjét, aki karjai közt tarthatta, átölelhette az isteni Kisdedet. Vagy akit angyali kezek néhány perc alatt Pádúából Lissabonba vittek, hogy tulajdon édesatyját egy — ő általa feltámasztott — halott vallomása alapján megmentse a biztos haláltól.

Vagy, hogy megemlítsen itt Kosztka Szent Szaniszlót, akinek angyali kezek hozzák betegágyához a mennyei Eledelt. Azután, midőn utazása közben ismét égő vágy, szomjúság fogja el Jézusa után, egy lutheránus templomba téved, itt is angyalok veszik körül és elégitik ki lelkét a választottak Gabonájával.

Aquinói Szent Tamásnak is, — ki miután az őt bűnre csábító ledér nő ellen oly vitézül küzdött, — angyalok jelennek meg és a szűzesség övével ékesítik fel.

Felemlíthetjük ezek során a magyar származású Szent Márton püspö-

köt is, akinek ugyancsak angyaloktól körülvéve jelent meg az Üdvözítő abban a köpenyben, amelyet ő az előző napon egy szegényre terített.

Kevesen tudnak a IV. Béla király idejében élt igen szerény, alázatos ferences atyáról, boldog Jánosról, aki itt Magyarhonban egymaga három halottat feltámasztott és igen súlyos beteg főúri hölgyet, aki kilenc napja minden életjel nélkül megdermedten feküdt, Isten kegyelméből rövid ima után meggyógyított.

De ki merithetné ki e pár rövidke sorban azt a milliónyi csodát, amellyel az Úr az Őt szerető papi lelkeket kitüntette. Egész könyvtárak kellenének ehhez.

Még csak egyről a sok közül. Nemrég, úgyszólván napjainkban történt.

Amikor a boldog emlékü Vaszary Kolos benedekrendű szerzetes elfoglalta az esztergomi érseki széket, maga mellé segítőtársat, irodatisztet keresett. Legelőször is a bencés székházban, rendtársai között nézett körül. Hamarosan talált is egy tisztalelkű, tisztaszemű, barátságos, mosolygós tekintetű ifjút dr. Kohl Medárd személyében. Megtetszett neki. Néhány nap múlva máris benn van az aulában és fiúi szeretettel szolgálja, rajongva szereti atyját, a kegyelmes urat.

Szerény életmódja, alázatossága egyelőre gondosan elrejtíti őt a világ elől, egy hősies cselekedete azonban ismeretessé teszi nevét nemcsak Esztergom közönsége, de az egész magyar nemzet előtt.

Amint most is, úgy akkor is voltak rossz-, gonosz szándékú emberek. Vaszary primás alattvalói, szolganépségei között is akadt ilyen s amidőn egyet, éppen nem helyes cselekedete miatt a kegyelmes úr egyszerűen elbocsátott, a gonoszlelkű ember erre dühel a szívében, törrel a kezében siet, rohan a primási palotába, félretőlva az öröket, egyenesen a primás elé. És villan a tör és ha Kohl irodatiszt nincs ott éppen jelen, lehet, hogy a galamblelkű, szelid kegyelmes úrnak néhány perc múlva vége... Csak egy-két pillanat... a fiatal irodatiszt átlátta a helyzetet, nemes elszántsággal a hercegprimás elé ugrik és saját testével védi azt.

E hőslelkű cselekedet pár pillanat alatt megtörte a merénylőt, elejtve törét, bánattal szívében borul le a hercegprimás előtt, ki mint jó pap, percig sem habozik, nem tart haragot szívében és nagylelkűen megbocsát neki. De nem így a világi hatóság, aki azután rátette a szegény, eltévelyedett emberre a kezét és súlyos fogságra ítélte.

E naptól fogva a dr. Kohl Medárd név már határozottan fogalom a magyar közönség előtt.

Érdemeinél fogva később fokról-fokra emelkedett állásaiban, míg végre esztergomi főszékesegyházi kanonokká választatott és végül a galamblelkű hercegprimás uralkodása alatt samosatai fölszentelt püspök címén, a hibornok segédpüspökévé neveztetett ki.

Magas egyházi méltósága nem szédítette el őt. Rezidenciájában valósággal oly egyszerűen élt, mint régen szerzetes korában. Utcán, a világ forgatagában nem látni őt. De ha valahol könnyeket törülgetni, az élet szomorúságának arcadóit simítani kell, ott elsőnek ő jelenik meg. Csak egyet a száz és száz közül saját tapasztalataimból.

Drága, jó édesatyámmal hónapokig sínylődünk a kórházban. Rajongva szeretett betegem hetekig élet-halál között. Sötét, sűrű fellegek, reménytelenül beborult az ég fölöttünk. De nem, e szomorú kis szobáckába egy napon mégis csak bevetődik egy szelid, résztvevő, meleg szeretetet ontó fénysugár. Mária-Cellből kártyát hozott címemre a posta. Vajjon ki küldhette? Az aláírás csalhatatlanul: dr. Kohl Medárd püspök. A lapocska imáit és püspöki áldását tolmácsolja részünkre a Szűzanya kegyhelyéről... Személyesen nem ismertem, csak a püspöki szék magaslátáról. Vajjon hogyan juthatott eszébe ez a kereszthordozó család, az a nagyon szegény, szomorú kis leány? Az ő anygali; a szenvedőkkel együtt érző, együtt siró szíve juttatta bánatos felebarátját eszébe. Mikor azután, hetek múltán, apácskám megkönnyebbülése után, kiváló jóságát megköszönni felmentem hozzá, szelíden háritott el magától minden dicséretet.

Ezek előrebocsájtása után rátérek a csodára...

Egy napsugaras, virágillattal, madárdallal teli nyári reggelen, kicsike házikápolnájában a jó püspökatyá oltárhoz lép. Künn a közeli kertben zümmögő méhecskék gyűjtik az illatos színmézet. A jó püspökatyá az ima virányairól gyűjti a színmézet, hogy lelkét csordultig megtöltve hintesse, önthesse özönével felebarátainak, főleg a szegényeknek és a szűkölködőknek. És felhangzik ajkán a lépcsőima: «Introibo ad altare Dei»... Az ég madarai is, mintha versenyre akarnának kelni az imázó főpappal, új, gyönyörűséges énekbe kezdenek. A pacsirta trilláz fenséggel, szépséggel. Az Isten Pacsirtáját utánozzák a Magasságbelít dicsőítő énekében, «Gloria in excelsis Deo»... Az idő telik, a szentmise pereg az oltáron.

Következnek a legszentebb pillanatok. A természet is mintha megsejtené, egyszerre mélységes csönd borul a tájra, a kápolnában is csak a kis csengetyű csilingelő zenéje hallik... Az Úr Testét emelik fel. Az isteni Vendég jelenléte nagy tiszteletet parancsol. Minden térd meghajlik az eucharisztikus Jézus előtt...

Néhány pillanat még Úrfelmutatás után s a jó püspökatyá imázó egyéniségét valami szokatlan dolog zavarja meg. Egy zümmögő legyecské száll arra, egyenesen be a kehelybe. Első pillanatnyi zavarában habozik, de mindjárt megtestesíti mentő gondolatát és egy könnyű ujjmozdulattal kiszabadítja a Krisztus Vérében fürdő, alkalmatlan, de boldog kis vendéget.

Hogy szentmiséjét tovább folytathassa, az Úr Vérévé változtatott borba nyújtott ujját megtörli a kehelykendőben... Meghatottan, mélyen

megilletődve áll a tiszteletreméltó főpap az oltár előtt... A kehelykendőn piros, frissen hullott véryomok jelentkeznek... Szenteket jellemző áhitatos megilletődéssel, szinte elragadtatással végzi be csodás szentmiséjét, utána imázsamolyára hull s a Krisztus szent Véréből piros kehelykendőre borulva, sokáig, igen sokáig medítál...

Szent alázatosságában úgy elrejti a csodát, hogy a világnak fogalma sincs róla. De erekiyetartó dobozt készített, a csodát tüzetesen leírja és a kis véres, drága kendőcskével a kazettába rejti.

Háza népe gyakran látta szentmiséi után órák hosszat térdelni egy kis kazetta előtt. Kandi szemeikkel oda-odapillantgattak, de természetesen kérdéseikkel még csak érinteni se merték a dolgot.

1928 jan. 15-én történt elhalálozása alkalmával azonban figyelmessé tették a leltározókat, akik tényleg megtalálták a kis erekiyetartót drága tartalmával s a leírással. A csoda tehát ez úton napfényre jutott. A kazettát pedig a boldogult kívánsága szerint betették melléje a koporsóba.

Boldog ember, boldog pap, akít Krisztus azon nagy kegyelemmel tüntetett ki, hogy földi porhüvelyé a világmegváltó szent vérrel pihenhetnek egy koporsóban... Biztos záloga ama boldog, szent egyesülésnek, mely a fölséges Úristen és e drága lélek között a mennyben már akkor megkezdődött és tart leírhatatlan gyönyörökkel telve szüntelen, mindörökkön örökké...

* * *

A modern technika manapság már oly tökéletes repülőgépeket alkot, melyeken a merész és bátor pilóták nemcsak egyik országból a másikba szállanak a legnagyobb könnyedséggel, és gyorsasággal, de ugyanazon tempóban áthidalják a legtávolabbi világrészeket is.

A róm. kat. egyháznak is vannak pilótái, de ezek még ennél is bátrabban, hősebbek. Ők nem földi levegőt hasítanak, de a menny felé, egyenesen a mennybe tartanak. Azután nemcsak maguk igyekeznek e földi dicsőséget elnyerni, hanem legfőbb óhajuk, hogy a hívek ezreit, százezreit is magukkal ragadják és a jó Isten karjai közé vigyék.

Az anyaszentegyház aviatikusai a róm. kat. papok.

A pilóta repülése merész, veszedelmekkel teli. És úgy el tudom képzelni azokat a fájó szívű, aggodalmas, jó édesanyákat, azokat a remegő hitveseket, mily sok-fájdalmas könnyel, mily Isten trónjáig ható, buzgó imával bocsájtják, kísérik fiaikat és hitvestársaikat e küzdelmes ezer és ezer veszedelemmel teli útra.

És most, ha elgondolom, hogy az Úristen pilótáinak útja amazokénál ezerszer s ezerszer merészebb és kockázatosabb. Hogy ha az a sok fiatal, tisztalelkű, tisztaszemű levita, a Krisztus csókjával ajkán, az első szentmise után is megindul e küzdelmes, nehéz, fárasztó, hosszú útra, hogy vajjon kapnak-e ezek is csak néhány fohászt, egy-egy égbeszálló sóhaj?

Gondoltunk-e már arra és vajjon jutott-e eszünkbe, hogy értük (meg a mi kötelességünk) legalább egy-egy rövid imát, néhány őszinte, szívből szakadt, ájtatos és így Krisztus trónjáig biztos elható buzgó fohászt küldjünk?

Boldog a nép, a nemzet, melynek tagjai nem feledkeznek meg erről a szent kötelességükről. Ha papjainkért imádkozunk, saját magunkért imádkozunk, egész nemzetünkért, édes hazánkért is imádkozunk.

Ahol a pap Krisztus szeretetétől ég, ott másokat is gyújt, lelkesít, ott épít, tanít, megnemesít mindent, mindenkit, egész környezetét.

Szíveljük meg e sorokat! Napi programmunkat, munkáinkat fűszerezük gyakran buzgó imákkal és fohászokkal: «Uram, küldj munkásokat aratásodba! Jézus szentséges Szíve, adj nekem lelkeket! Jézus szentséges Szíve, jöjjön el a Te országod!»

A Mindenható biztos meghallgatja buzgó imáinkat és akkor beteljesedik, amit minden egyes kat. hívő oly epedve vár és óhajt s akkor Krisztus szelid uralma alatt ismét szeretet, béke, boldogság tölti be a földet. Lángoszlopunk és csillagunk; jelmondatunk lesz újra:

«*Christus vivit, Christus regnat, Christus vincit in saecula saeculorum.*

Amen!»

Blessl Margit.

FOHÁSZ SZENT ISTVÁNHOZ.

Árpád dicső törzsokének első szent hajtása
Az égig nyúlt s kivirágzott szentséges virágba.
Szent virágba, szent Istvánba,
Magyar népnek örök vigaszára.

Tekints reánk Szent Királyunk fenséges lakodból!
Nézd, mi lett az árva népből, erős országodból!
Szent koronád gyászfátyolban,
Határaink nyögnek szolgaságban.

Édes vérem, ne csüggedj el, nincs minden elveszve,
Legyen hited sziklaszilárd, nézz a szent keresztre!
Abból fakad üdv és béke,
Jobb jövődnek biztató reménye.

Csaba Mária Immaculáta.

«Az Isten iránti szeretetaktusban benne van a mennyország.»
Jézusról nevezett Mária anya.

«Légy pihenése Istennek s Isten is az lesz számodra.»
Jézusról nevezett Mária anya.

A neszmélyi kápolnaszentelés.

A felszentelő.

Május 31-én a «Mária kegyelmek eszközlője»-nek ünnepén történt meg a «Kis Örökimádás» kápolna felszentelése, melyre a győri püspök úr ónagyméltósága dr. Mátrai Gyulát a nagy templom lelkészét delegálta.

A zarándokok.

Amikor híre futott Budapesten, hogy a kápolna annyira elkészült, hogy nemsokára megáldható lesz, napról-napra nagyobb lett az érdeklődés

Útban a kápolna felé. (Balra a neszmélyi templom tornya.)

és mivel a munkát a rengeteg eső hátráltatta, az aggodalom is, hogy aligha tarthatjuk még meg a kápolnaszentelést. Az építész mindent elkövetett, hogy ne kelljen a dátumon változtatni s amikor 20-án jelentette, hogy a kápolnában 31-én már szentmise lesz mondható, egymás után jelentkeztek az oltáregyesület buzgó tagjai, úgy hogy a vasúton kis zarándokcsapatunk számára 33%-os kedvezményt és külön kocsikat kapott a zarándoklatot vezető dr. Mátrai központi igazgatónk.

Május 31-én reggel $\frac{1}{2}$ órára kellett ott lenni a jelentkezőknek a Nyugati pályaudvar III. o. jegyváltó csarnoka előtt. Dicséret illeti a résztvevőket, mert még akik máskor el szoktak késni, azok is pontosan, sőt elsőeknek jelentek meg a pályaudvaron. A lelkéssel együtt érkeztek a

kápolna legnagyobb jötevői, Mikovits József és neje, majd a névtelen nagy jötevők, akiket csak a lelkész maga ismer és nem árulhat el, úgyszintén az oltáregyesületi választmány és terjesztőkönök képviselőjében *gróf Révay Simonné, báró Jeszenák Istvánné, Skerlecz Karolin bárónő, özv. Lippach Sándorné, Fehér Antalné* a Hétfájdalmú Szűz és *Palotás Mihályné* a Szent Anna-kongregációk elnöknői és *Mikovits József és neje* és a többi jötevők és buzgó híveink névszerint:

A szentelést váró kápolna.

Ambrus Teréz, özv. Bodnár Jenőné, Bárány László, Császár Ottilia, dr. Csiszinszky Lajosné, Élő Irén, özv. Feisztel Edéné, Faith Tamásné, Föhrhécz Eszter, Fejős Magdolna, Fekete Józsefné, Friez Károlyné, Gódor Istvánné, özv. Hárnass Józsefné, Horváth Mátyásné, Hergerth Szeréna, Holl Anna, Henthaler Józsefné, Iby Gyözöné, Jáger Irma, Kozák Antalné, Kovács Miklósné, Kollerné Kullik Julia, Kucs Ambrusné, Lichtneckert Károlyné, Legányi Ferencné, Miklósi László, Moyzes Péter, özv. Marjay Károlyné, Márk Istvánné, Malesz Antalné, Makk Józsefné, Makk Borbála, Nagy Ferencné, Pulai Gyula, Palotás Mihályné, Piller Józsefné, Szakadies N.-né, özv.

A felszentelt kápolna oltára, az első szentmise után.

A felszentelt kápolna oltára, az első szentmise után.

Soproni Gézáné, Soproni Ferenc, Schmidt László, Schäffer Erzsébet, Schmiedhauer Ödönné, Sasvári Józsefné, Strobachné, Török Sándorné, Weidinger G.-né, Bokor Elemérné, Bernyó Jánosné, Ménesyné (Mesznerné), özv. Pauka Károlyné, Markó Sándorné, Kovács Józsefné, Szabó Józsefné, Sasvári Imre, Soproni Mária, Schmidt János, Hincz Viktor úr. És még néhány személyzeti jegyes testvérünk, akiknek a nevét nem sikerült feljegyeznünk. De hála Istennek 78-an voltunk mégis. Elégge aggódtunk is amiatt, hogy hogyan férünk majd el a szűk kápolnában. A jó főnöknőanya azonban az éppen Neszmélyen levő brüsszeli tartományfőnöknőnél kieszközölte, hogy a zárda tagjainak helyét is a hívek foglalhassák el ez alkalommal.

Az utazás.

Vonatunkba $\frac{3}{4}$ órakor szállottunk be és 7 óra előtt négy perccel indultunk el Budapestről a «Te vagy földi éltünk vezércsillaga»-t énekelve, majd utána a rózsafüzért imádkozva.

Az imádság után a pilisi völgy szépségeiben gyönyörködtünk. Gyors egymásutánban hagytuk el az állomásokat. Kenyérmezőn az egyik kocsiból nem kellett átszállani, ezt átkapcsolták az almásfüzitői vonathoz. Ebben helyezte el dr. Mátraí az idősebbeket és a nehezebben mozgó zarándókat, kik a legjobb hangulatban utaztak a kedves ünnep színhelye felé.

Táttól kezdve azonban mindig sűrűbbek lettek a felhők és Süttőnél már meg is eredt az eső. Imádkoztunk. Ez is, az is titokban kértük az Úr Jézust, hogy adjon megfelelő időt ennek az Ő dicsőségére szolgáló ünnepnek. A süttői és neszmélyi határvonalnál egyszerre csak megállott a vonatunk. A kalauz tudunkra adja, hogy az előző este nagy felhőszakadás volt itt és a kisiklott lokomotív most is a helyszínen van, át kell szállanunk a másik oldalról küldött segélyvonatra. Ez nem volt könnyű, de hála Istennek, sikerült a pályamunkások segítségével, kik a magas töltés miatt igazán elérhetetlen lépcsőkre nagy vigyázattal és előzékenységgel és a súlyosabbaknál sokszor nem kis erőfeszítéssel — emelték föl hölgyeinket.

A megérkezés.

Amikor Neszmélyre érkeztünk, még esett. De neszmélyi nyelven szólva, már csak potyorászott (ritkán szitáló eső). Megszólaltak a kis kápolna és a templom összes (öt) harangjai és 10 perc múlva esőmentesen, hordozkodó felhők közül kukucskáló nap alatt indulhattunk meg a szép neszmélyi templomból, ahol elindulásunk előtt a Szentleket ünnepélyesen segítségül hívtuk.

A felszentelés.

Dr. Mátrainak Miklósi László, az Örökimádás káplánja, Moyzes Péter diakonus és az Örökimádás ministránsai segítettek. A celebráns lila reve-

rendája s a falun sohasem látott asszisztencia nagyban hozzájárult a pestiekhez csatlakozó nem kis számú neszeményi és dunaalmási hívek és kíváncsiságból megjelent másvallásúak ünnepi érzéseinek emeléséhez. A zárdában készült neszeményi templomi zászlók is ott voltak a körmeneten, amely a «Te vagy földi éltünk» hangjai mellett indult és érkezett a nem messze a templomtól (300 méternyire) fekvő kápolnához.

Megállottunk az üres kápolna előtt és kezdetét vette a szertartás. A papság körüljárt és a kápolna falait alul-felül meghintette szenteltvízzel, majd a «Mindenszentek litániájának» előéneklése mellett bevonult a kápolnába. A litánia után a kápolna falait belül is meghintették szenteltvízzel.

Az első szentmise.

Azután kezdetét vette a szentmise, amelyen résztvett a kegyuraság képviselőjében Kovács Géza intéző családjával, báró Bottner E. ny. tábornagy, a telek egykori tulajdonosai, Wenninger Mária és Vilma úrhölgyek, Wenninger Mici és Wenninger Mátyás őrnagy, a nemrég elhunyt W. Mátyás gyermekeivel. Ők az apácák kórusában kaptak helyet azokkal a pestiekkel együtt, akik a szentáldozáshoz kívántak járulni.

Közvetlen az oltár előtti szentélyben térdelt *Gombos Géza* dunaalmási plébános, mellette *Soproni Ferenc* építész és *Schmidt Ferenc*, Mátrainak anyai nagybátyja.

A szentbeszéd.

Evangélium után dr. Mátrai lelkes beszédben fejtegette az új kápolna jelentőségét. *Nem az Isten szorul ezen kápolnára, de nekünk kell ez az új Istenháza, hogy a mérhetetlen sok bűnért itt is engeszteljenek benne azok, akik Budapesten mindig az engesztelésnek élnek és idejönnek, hogy fizikailag is erőt gyűjtsenek arra, hogy nagyobb és tökéletesebbet produkálhassanak az önsanyargatás és áldozatos engesztelés terén.* — Most a legnagyobb engesztelést, az első szentmiseáldozatot mutatjuk be itt az Úrnak — mondá dr. Mátrai — és ebbe bele akar foglalni mindenkit, akinek része van e kápolna létrejöttében: azokat, kiké volt előbb e terület, a kegyuraságot, amely jóindulatú megértéssel mozdította elő terveinket, a jötevőket, akiknek adományait az Úr Jézus most maga körül látja, az építőket és munkásokat, a neszeményi híveket, a Budapesten most velünk együtt imádkozókat és minden hívőt, aki ide fog jönni, hogy soha senki se hozzon szégyent az Úr Jézusra, de még a megholtakat is, akik sohasem gondoltak arra, hogy zárdá is lesz még valaha Neszeményen. Az egybegyűlték könnyes megindultsággal hallgatták a közülük való pap szavait és hisszük, hogy egybeforrtak ebben a szentmisében a szívek.

Az ének.

Szentmise alatt a reparatrix apácák kara a még festetlen kis kóruson a «De Angelis» misét énekelte. A máterok és nővérek a felszentelésen 15-en voltak jelen s egész éjfélt után háromig dolgoztak a kápolna előkészítésén.

A szentáldozás.

A szentmisén sokan — de mind pestiek — járultak a szentáldozáshoz (Neszmély javarészben református falu és amúgyis nagyon későn, $\frac{1}{4}$ 12-kor került a sor a szentmisére), köztük az építész is (aki fiatal, négygyermekes mintakatólikus családapja és a legnagyobb gondossággal, szakértelemmel vezette az építést. Címe: Soproni Ferenc, Budapest, IX., Tüzoltó-u. 45. Tel. 40-8-98.)

A szentmise után «Te Deum» volt. $\frac{1}{2}$ 1 órára lettünk készen.

A halászlé.

Ezután jött egy kis kellemes földi meglepetés. Dr. Mátrai azzal akarta megmutatni a jötevők és zarándokok iránti háláját és kifejezni örömét, hogy bár megmondotta nekik, hogy ételmezt hozzanak magukkal, most kitűnő halászlével (magukkal a halászokkal főzette bográcsokban a helyszínen) és még kitűnőbb, sajáttermésű borával (édesapjának volt és most neki van a híres neszmélyi hegyen a legjobb bora) vendégelte meg őket.

Az ebéd helye.

Ehhez a zárda a maga ebédlőjében és a kápolna melletti folyosón terített. Maga a tartományfőnöknő és a főnöknőanya is szorgalmasan hordozták a tányérokat és kancsókat, melyeknek a szokásos ősi falusi pincei cserépkorsóktól a legmodernebb üvegkorsóig minden formája képviselve volt. Az ebéd izlett mindenkinek. A legjobb hangulatban fogyasztottuk el.

A kirándulás.

Utána dr. Mátrai kihirdette, hogy a klauzúra megkezdődik, mindenki hagyja el a kápolnával kapcsolatos épületet és akinek elég jó a «járószervezete», tartson vele egy kis kirándulásra. A zarándokok nagyobbik része lelkesedéssel vállalkozott erre, míg néhányan az idősebbek és kevésbé erősek, a 3740 □ öles telken széledtek el és kerestek maguknak kellemes pihenőt. De voltak olyanok is, akik ezalatt a kápolnában adoráltak.

Dr. Mátrai szülői háza.

A főúton (a gyönyörű hécsi országútnak itt aszfaltos útja) indultak el a kirándulók és a hősök emlékénel befordultak a «Matesz-közbe» (Dr. Mátrai előbbi neve), hogy megnézzék a családi házat, melyben dr. Mátrai született s most is a család birtokában van. Áll a kovácműhely, ahol dr. Mátrai gyerek-

korában annyiszor segített édesapjának. Most bérlő van benne. A szobák is ugyanolyanok, mint az ő gyermekkorában. A pestiek benéztek minden-hová. Megnézték dr. Mátrai kis gazdaságát, kedvenc állatjait is és azután tovább indultak. Meglátogatták a temetőben a Matesz-család sírboltját és imádkoztak azokért, kik az ő «lelkiatyjukat» nevelték.

A királykút felé.

A temetőből felkanyarodtunk a királykúti útra. Ennek mindjárt az elején van dr. Mátrainak nádfedeles (ezt, mint mondta, semmi szín alatt sem téteti cserépre, mint mások, mert ez a legjobb, nyáron hűvös, télen meleg), prэшáza, pincéje, szölleje, két szép bekerített gyümölcsöse. Akác-virágtól illatos hegyi úton jutottunk el a «Királykút»-ig, amely kitűnő vízü forrás, vadregényes völgy nyílásánál, amelyen át kedvesen csobogva csörgezik a forrás vize a Dunába.

Várhegyen.

A Királykúttól a nem messze levő Várhegyre rándultunk. De már kevesebben! Egyesek megijedtek az erős kapaszkodótól. Körülbelül harmincan mentünk fel arra a hegytetőre, ahol valamikor (XIII. század) még klarissza apácazárda állott. A zárdát a tatárok pusztították el. A törökök pedig erődnek használták. Most csak a hegy tetején áll a torony fala körülbelül 30 méter magasan. Innét láttuk egész Neszmélyt, amelynek nem ez volt az egyedüli zárdája, mert a mostani református templom is bencés szerzetesek temploma volt. Ezt is a törökök adták át az újhíteknek, akiknek legnagyobb része a nekik kedvező törökök hatása alatt az Alföldről költözött ide. A hegytetőn egy félórán át élveztük az élénk táruzó gyönyörű panorámát és szívtuk a teljesen pormentes kitűnő levegőt.

Az uzsonna.

Majd lefelé indultunk vissza a zárdába, ahol uzsonna várt. A tisztelendő főnöknő száz brióst készítettett és kitűnő kakakóval vendégelt meg mindnyájunkat. Nagyszerű hangulat, több fényképfelvétel és séta a kertben, ezzel töltöttük időnket délután öt óráig.

A lourdesi barlang.

Öt órakor megszólaltak a kis torony kedves harangjai! Fehérruhás és fátyolos neszmélyi kislányokkal az élén körmenet indult a kert legfelső részén építendő lourdesi barlang helyének és alapkövének megáldására. Dr. Mátrai elmondta az egyház által előírt imát, majd rövid szentbeszédben fejtette ki, hogy a Mária Reparatrix Társaság a Szeplőtelen fogantatás napján született. Engesztelése, a Szeplőtelen Szűz ajándéka az Ő Jézusának és azt kívánta, hogy amint a fő-út kezdetén lesz a lourdesi szent Szűz szobra, úgy legyen útra készen a Szent Szűz mindig e ház és kápolna felé, hogy

kegyelmet eszközöljön, segítséget hozzon olyan mértékben, amennyire szükség lesz rá.

Majd elkezdtek a lélekemelő lourdesi Mária-éneket s annak hangjai és harangzúgás mellett vonultunk végig a kerten. «Halld meg kiáltásunk, hazánk pátronája!» — Ave, Ave, Ave Maria-tól visszhangzott a Szömördök hegy aija. Tele énekeltük-imádkoztuk a zárdakertet, hogy Mária oltalma alatt legyen és Isten áldása állandóan maradjon rajta.

Búcsúzás.

A kápolnába érve litániát és szentséges áldást kaptunk útravalónak. Mert a vonat indulásának ideje közeledett. Az állomásra (mely csak két percnnyire van a zárdától) is elkísért a kápolna harangjainak kedves hangja. Boldogan és felfrissülten egy feledhetetlen nap emlékével gazdagabban szállottunk fel a vonatra.

Ó áldott Szűzanya... vigyázz reánk Édesanyánk: énekkel indulunk. Az úton azután előkerültek a szép irredenta nóták (mindenütt az ország határán ment a vonatunk, mert a Duna másik partján már a csehek parancsolnak), azután a régi gyönyörű magyar népdalok. Mindenkinek arcán öröm és vígság! Így érkezünk vissza Budapestre és hálával gondoltunk az isteni gondviselésre, mely megengedte, hogy a neszmélyi zárdá ügye már ennyire haladt a megvalósulás felé.

(Azoknak kedvéért, kik nem voltak ott, közöljük a fényképeket. A kápolna folytatásaként van egy kisebb 3×5 és egy nagyobb, 6×5 -ös szoba. Az első üvegfallal két részre van osztva, az egyik a pap, a másik a sekrestyésnővér sekrestyéje. A nagyszoba a zárdá ebédlője, amelyből két ajtó nyílik, egy a szabadba, a másik az öreg (Wenninger-villa) házba. Az ebédlő egyik oldala egészen nyitott, a nagy folyosóba (2 méter széles) torkollik, mely a kápolna mentén fut végig (12×2 m) és esős idő esetén kitűnő tartózkodási hely. A kápolna most még csak nyersen fehérre van meszelve. Ajtók, ablakok, vasrácsok, kórus még festetlenek. A padok még nem készek, csak öreg és sokformájú szükségbútorzata van. Jelenleg naponta van benne reggel 7 órakor szentséges mise, melyet a dunaalmási plébános végez. Pünkösdkor már egész napos szentségimádás volt. Délután pedig 40 gyerek volt a zárdában «játszani». Csütörtökön kézimunkatanfolyam van a neszmélyi és almási lányoknak. Így iparkodik ott is hasznos lenni a zárdá. A szentelés napjára való előkészület éjjel után három óráig tartott. Bármilyen fáradt volt a ház, az öröm mindent pótol.)

Deo gratias!

Neszmélyi Gyula dr.

Sok-sok év elmélkedése nyomán jutottam el a Szentlélek megértéséhez, aki tulajdonképpen az I. és II. isteni Személy beteljesülő végformája. A Szentlélek az isteni Mindenható dinamója, a Szentlélek az isteni Mindenható feszültségmérője, a Szentlélek az isteni Mindenható elevátora, a Szentlélek az isteni Mindenható zsenisége, a Szentlélek az isteni Mindenható fénymása, a Szentlélek az isteni Mindenható teremtő és fenntartó ihlete. (og.)

Július-augusztusi imaszándékunk:

A hálaadó lelkület.

ISTENI ÜDVÖZITŐNKRŐL oly sokszor olvassuk a Szentírásban, hogy «föltekingett az ég» és hálát adott; hangos imáját is hálaadással kezdi; a tíz bélpoklos meggyógyításakor, amikor csak egy tér vissza a csodátettet megköszönni, külön is kihangsúlyozza az elmaradott hála fölötti fájdalmát: «Nemde tizen tisztultak meg és kilence hol vagyon?»

Hálára vagyunk kötelezve magáért az életért, melynek célja érdemszerzés az örök boldogságra. Isten terve velünk — és ezért adta lelkünk megteremtésével az életet — a kimondhatlan boldoggá tevés. «Én leszek a te fölötté nagy jutalmad!» Ha ezt a gondolatot engedjük felragyogni a lelkünk egén, akkor már nem olyan könnyen keseredünk el az élet gondjai és kellemetlenségei közepett. Sőt! Érezzük, hogy mindig több jogunk lesz a boldogsághoz, melyért oly nagy árat fizetünk a szenvedésekbeni hűségünkkel. Hála tölti el lelkünket azért, hogy minden bajt is javunkra fordíthatunk. Hála tölti el lelkünket is az Istenhez hű élet útján örök reményünk gyarapodásáért.

De mit mond az igazi hívő lelke! Nemcsak az életet, hanem annak táplálékát is az Úrnak köszöni. Nemcsak megteremtett az Úr, de gondoskodott is rólunk. Milyen csodálatos az Isten nagy kertjének élete! Hogyan nő, gyarapszik, fejlődik minden benne! Milyen bámulatos az, amit a föld egy év alatt produkál! És amellet a «delki kenyér» tápláléka! A legfölségesebb Oltáriszentségbe helyezett értékek: magát az Istent magában foglaló s azért igazán «minden gyönyörűséggel teljes kenyér», amelynél többet adni már senki sem képes.

És az oltáregyesületeket ehhez a gazdagsághoz hívta az Úr! Nekik kell ezt minél jobban megérteniök. Nekik kell ezért minél tökéletesebb hálát adniok. Olyannyira, hogy a hálaadó lelkület szinte állandósuljon bennünk. Mennél tökéletesebben gyakoroljuk a hálaadást, annál inkább érezzük, hogy a mérhetetlen jót megköszönni elégtelenek vagyunk és óhajtjuk, hogy minél többen legyenek, akik velünk együtt hálás lelkűek és a hálaadásnak élnek. A sok reklám és felületesség világában mindinkább szükség van olyan lelkekre, amelyek belül valóságos szentélyek és az Isten-imáadásban a legfőbb hangjuk a hálaadásé.

Valamikor majd az égben a hálaadás lesz lelkünk legfőbb boldogsága. Imádkozunk a szentségi Jézus előtt a hálados lelkület gyarapodásáért a földön.

Az oltáregyesület tagjai a következő napokon teljes búcsút nyerhetnek: júl. 4., első csütörtök; júl. 5., első péntek; júl. 13. «Brüsszel csodájának ünnepe»; júl. 22. Szent Magdolna napja; júl. 29. Szent Márta ünnepe; júl. 31. Szent Ignác napja. Augusztusban pedig: aug. 1., aug. 2. és aug. 15.

OLTÁREGYESÜLETI ÉLET.

A **Központban** júniustól—októberig nincsenek választmányi és terjesztői ülések. De az oltáregyleti élet a rendes mederben folyik tovább azzal a különbséggel, hogy július—augusztusban a II. vasárnapon nem 8, hanem 7 órákor van a közös szentáldozásos oltáregyesületi szentmise (az oe. élő és elhunyt tagjaiért) és délután egynegyed hat órákor szentbeszéd s az utána való áldás asszisztencia nélkül van, mivel ilyenkor az Örökimádás papjai közül egy-egy nyári szabadságon van.

A központi ügyv. igazgató júliusban és esetleg augusztus 1—15-ig nem lesz Budapesten. Azért közöljük ezt, nehogy valaki hiába keresse vagy várja választát. Azt is közöljük, hogy október előtt az ügyv. ig. kiszállást nem vállalhat, mert már addig le van kötve.

A **terézvárosi fiókkoltáregyesület** Hohmann Antal oe. igazgató rendezésében június 16-án előadta Calderon de la Barca († 1681) A szentmise titkai című miszteriumjátékát. A Nemzeti Színház két művésze és a műkedvelőgárda jelenítette meg igen fölségesen a nagy spanyol költő pap gondolatait. Előtte dr. Mátrai közp. ig. köszöntötte az egybegyűlt vendégeket és mutatott rá a szentmise nagy értékére, melyet megismertetni van hivatva ez a miszteriumjáték.

A darabhoz a prológot Hohmann helyi igazgató adta elő. Nagy megjelent erővel varázsolta elének a miszteriumjáték születésének körülményeit és kitűnően provokálta a hallgatóság érdeklődését. A kiadások leszámítása után az oltáregyesület céljaira 51 P 50 fill. jutott. Isten fizesse meg mindazoknak, akiknek részük van benne! Az előadás

iránti nagy érdeklődés miatt a nagyon tanulságos és léleknevelő darabot az őszi katolikus nagygyűlés alkalmával valószínűleg megismétlik.

Fontos! Megjegyezzük az új oltáregyesületek kapcsán, hogy az oltáregyesületi élet kezdete mindig egyelőre jól meghirdetett és a lehető legnagyobb fényvel és a szerető gondoskodás minden gyengédségével megrendezett közös szentségimádási óra. (Az oltárt tegyük olyan széppé, amilyen széppé tenni csak lehet. A legbuzgóbbak díszítsék — irányított ízléssel (egyforma virág, szépen elhelyezett és sok gyertya, ragyogó tisztaság) — az oltárt. Legyen több ministráns, mint máskor! Ezek legyenek a legjobb gyerekek! Válasszassanak ki a legszebb énekek! Ha van, szerepeljen az énekkar! Az oltáregyesületi vezető kiteszi a legméltóságosabb Oltáriszentséget (Üdvözlégy Oltáriszentség!) és a szószékre megy rövid (15—20 perces) beszédet mond a legfölségesebb Oltáriszentségről. (Ahol már fejlettebb lelkiélet van, ott 7—10 perces elmélkedési pontokat ad; ezek után 2—3 perc csend, majd oltáriszentségi vagy Jézus Szíve ének következik. Ez háromszor ismétlődik. Azután az utolsó negyedórára az oltárhoz megy. «Szent vagy, Uram» vagy más szentségi ének után megkérlelő imát mond. Majd a Tantum ergo és Genitori, illetve versikulus és oráció után áldást ad a legfölségesebb Oltáriszentséggel. Utána az «Áldott legyen . . .» római engesztelő fohászok. Így van a Központ, az Örökimádás templomában.) E beszéd után lehet hangos imádás a «Vezérkönyv» vagy a «Varga-Walser Örökimádása alapján. Ahol utóbbi a hívek — elég magas ára miatt — beszerezni nem tudják, egy vagy

több előimádkozó — fejezetenkint elosztva — végezheti a megkérlelést. De lehet ehelyett rózsafüzért is végezni, szintén karszerűen vagy római módra! (A rózsafüzérnek a legfölségesebb Oltáriszentség előtt való imádkozásáért a Szentatya teljes búcsút engedélyezett annyiszor, ahányszor öt tizedet elmondunk akár a kitett, akár csak a szentség-házban jelenlevő legfölségesebb Oltáriszentség előtt.) A 20—30 perces megkérlelést vagy rózsafüzért követheti a litánia, mely oltáregyesületi ájtatosságnál lehetőleg a «Jézus szent Nevéről» szóló legyen, mert ebben fordul elő «A legméltóságosabb Oltáriszentség szerzése által — «Ments meg Uram, minket!» könyörgés.» Litánia után is lehet még hangos ima, pl. engesztelő, szeretetfölkeltő vagy a gyakori szentáldozás terjesztéséért végzett imádság. Be-fejezés Tantum ergo stb. mint fön-
tebb s utána pápai himnusz vagy más alkalmi ének. Apró kis változtatásokkal kell mindig aktuálissá és érdekessé tenni ezt a kedves ájtatosságot. Az ájtatosság alkalmával ki kell hirdetni, hogy az oltáregyletbe a sekrestyében «most mindjárt!» lehet jelentkezni. Később alakuló gyűlést tarthatunk és nagy tapintattal arra való előljárókat választunk. A tagok névsorát — minél előbb, mert addig, míg beírva nincsenek, nem nyernek búcsút — beküldjük a központnak (Bpest, IX., Üllői-út 77) és a megalakulást, tagok számával jelentjük az egyházmegyei igazgatónak. (Esztergomi főegyházmegyében nincs külön egyházmegyei igazgató, mert ott van a Központ.) Megrendeljük az «Örökimádság» folyóiratot, mely az oltáregyesület hivatalos közlönye. Ahol a tagok szegények, tiz-tiz tag számára az egyesület pénztárából lehet fizetni. Lehet a tagoknak külön

egyéni imádási órájuk is, amelyet a névvel együtt szintén be kell a Központnak jelenteni. Az első tagok legyenek nagyon buzgók és majd ők apostolkodnak tovább — mint terjesztők — az oltáregyesület szent céljai érdekében.

Tárgyajándékokat kapott az oltáregyesület az év első felében *Névtelenül* egy tömjéntartó; *Izsdák Matild* Bp. egy asztalterítő és négy asztalkendőt; *Csáb Irén* egy sárgaréz falifeszületet; özv. *Diviaczky Jánosné* 10 stólavédőt, 3 kehelytörölt és 3 lavabakendőt; *Sugár Gyuláné* 1 oltárterítőt és egy túll szentségmutatóra való fátyolt; *Wellenfels Kutschera Teréz* egy nagyon szép — oltárterítőre való — recsecsipkét adományozott. A szentségi Úr Jézus fizesse meg áldozatukat, munkájukat és nemeslelkűségüket!

Pénzadományok az oltáregyesület céljaira: *Mikovits József* és neje egy szép piros miseruha anyagára 120 P-t, *N. N.* «Hálából az Úr Jézusnak» 10 P-t, *Virág Károly* 10 P-t adományoztak. Amit az Úr Jézusnak adtak, biztosan a legjobb befektetés és a legnagyobb kamattal kamatozik. Isten fizesse meg!

A Mária Reparatrix Társulatnak (melynek tagjai a Boldogságos Szűzzel lelki egyesülésben ajánlják fel engesztelésüket és amelynek központja ugyanaz, mint az oltáregyesületé) ügye szépen halad előre. Május 2-a óta 715-en jelentkeztek tagjaik. Ezen jelentkezők között — mint a megható sorokból olvassuk — naponkint áldozó egész családok is vannak. Olyan lelkület, mint e levelekben megnyilatkozóké, biztosan sok öröme lesz a Mária Reparatrix-nak és nagy vigasztalására lesz a Szűzanya által felajánlott engesztelés a szentségi Jézusnak.

Kedves oltáregyesületi tagok, nem akarjátok-e Ti is a Szűzanya által

bemutattatni engeszteléseket az Úr Jézusnak? Nincs semmi akadály a Mária Reparatrix Társulatba. (Budapest, IX., Üllői-út 77. Egy 20 filléres levélbélyeg küldendő a jelentkezéskor s akkor megküldik a fölvételi lapot.) Jelentkezettek minél előbb. Az egész kötelesség napi 1 Üdvözlégy e fohással: «Mária Reparatrix», könyörögj érettünk! Rengeteg bűcsű! Lásd az Örökimádás májusi számában!

A szeretet épít! De hiszen már meg is volt a fölszentelése a nesz-mélyi «Kis Örökimádás» kápolná-nak. (Lásd a külön cikket róla a 114-ik lapon.) És mégis épít! Még mindig épül ez a kis kápolna a szeretet, a már meglevő tégláira, falára, berendezésére, hol itt, hol ott ír föl neveket. Mert kész ugyan a kápolna annyira, hogy föl lehetett szentelni. De a kiadásokat jószívű tehetős pártfogóink kölcsönözték s amint adományokat kapunk, lassan visszafizetjük jötevőinknek. Tehát, amint adományt kapunk, mindig egy-egy rész épül meg erkölcsileg véglegesen. Ilyen adományokat újra örömmel nyugtázhatsz. «Jézus Szívének dicsőségére» Rozália kongr. 10 P-t, Német Gyözőné 2.50 P-t, Ferences Róza 2 P-t, Kovács Dezsőné 20 P-t, egy ajánlott levélben «Név-telenül» 10 P-t és dr. Mátrai szándékára ugyanabban adva 20 P-t, melyet szintén a kápolnára fordít, Gombos Géza dunaalmási plébános, «hogy a kápolnában folyton imádkozzanak még élő édesapjáért és nemrég elhunyt áldott édesanyjáért 15 P-t, özv. Friesz Károlyné 10 P-t, özv. Marjay Károlyné 10 P-t, Bernyó Jánosné 5 P-t, K. M. 5 P-t, nagy jötevőnk, Mikovits József és neje a kápolna felszentelésekor fel-

merült költségekre» 100 P-t. Végh Lajosné gyűjtése 60.30 P (ebből ő maga adott 40 P-t), Falusi Károly 1 P-t, Krywald Ottó 10 P-t, «Isten nevében» Remlinger Antalné 10 P-t, «Két lélek javára» N. N. 1 P-t, Sol-tész Anna 2 P-t, Szus Sándorné 5 P-t, «Hálából egy kérés meghallgatásáért» Marchat Mária 5 P-t, dr. Mosonyi Dénes 10 P-t, Érseki iroda Kalocsa 10 P-t, Virág Ferenc 5 P-t, Gunda Jenő 1 P-t adományoztak. Az Úr Jézusért hozott áldozataikat jutalmazza meg bőségesen az Ég!

Az Örökimádás templom kifestésére a következő adományok érkeztek be: Egy Szent Annás-kongreganista 3 P, L. Teréz kongr. 5 P, R. I. 10 P, Barosi Lajosné 1 P, Istenben bízom! 2 P, S. Z. 25 P, Pallay Ilona 10 P, Zapka Pálné 2.50 P, «Jézus Szent Szíve dicsőségére» Rozália-kongr. 10 P, Németh Gyözőné 2.50 P, aj. levélben N. N. 10 P, K. M. 2 P, Temesi Istvánné 5 P, «Isten nevében» Remlinger Antalné 5 P, «Segítek az igazság jegyében» 34 P, Akik szerették az Úr házának díszességét, fizessen meg nekik szeretete végtelen mértéke szerint az Úr!

A nesz-mélyi zárdakápolna fölszentelésekor — hogy az itthonmaradtak lélekben résztvehessenek — a szentelés minden mozzanatát jelezték az Örökimádás harangjai. A nesz-mélyi körmenet indulására $\frac{1}{4}$ 11-kor megszólaltak az Örökimádás összes harangjai. $\frac{3}{4}$ 12-kor megszólalt a nagy harang, jelezve a nesz-mélyi kápolna első szentmiséjének Ürfelmutatását, majd újra az összes harangok a felszentelés Te-Deumát. Az Örökimádásban sokan tartózkodtak és buzgón imádkozva segítettek kiesdeni a kápolna jövő-jéhez szükséges kegyelmeket.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.